

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., ve věci

žalobce: S. K.
st. přísl. X
pobytem X
zastoupen Mgr. Ladislav Bárta, advokát
sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava

proti

žalované: Policie České republiky,
Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje
odbor cizinecké policie
sídlem Pražská 59, 670 20 Znojmo

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2022, č.j. KRPB-142351-32/ČJ-2022-060028-SVZ

takto:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce, Mgr. Ladislavu Bártovi, advokátovi se sídlem Purkyňova 6, 702 00 Ostrava **s e p ř i z n á v á** odměna za zastupování žalobce v této věci ve výši 6 800 Kč, která mu bude vyplacena do 30 dnů ode dne nabytí právní moci tohoto rozsudku z účtu Krajského soudu v Brně.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se svou žalobou ke Krajskému soudu v Brně (dále též „krajský soud“) domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 1. 7. 2022, č. j. KRPB-142351-32/ČJ-2022-060028-SVZ (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále též „napadené rozhodnutí“).
2. Doba zajištění žalobce byla podle § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců stanovena na 70 dnů od okamžiku omezení osobní svobody žalobce, tj. od 29. 6. 2022 do 6. 9. 2022. Důvodem pro zajištění bylo, že existovalo nebezpečí, že by žalobce mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, a to zejm. tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit, resp. byl takový úmysl patrný z jeho jednání.

II. Napadené rozhodnutí

3. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaná shrnula zjištěný skutkový stav a uvedla, že žalobce svévolně vstoupil společně s dalšími cizinci jako spolujezdec v dodávkovém vozidle M. P. Na výzvu k prokázání totožnosti žalobce předložil cestovní pas Turecka. Dále bylo zjištěno, že v současné době nedisponuje žádným vízem nebo oprávněním k pobytu na území ČR. Jelikož jeho cestování pas nesl známky poškození (chybějící stránky), byl žalovanou považován za neplatný. Proto byl zajištěn k provedení dalších úkonů.
4. Při výslechu dne 30. 6. 2022 uvedl, že odcestoval z Istanbulu dne 26. 6. 2022 kamionem, který ho měl dopravit až do Německa. Nevím, jakým způsobem přicestoval do schengenského prostoru. Do ČR cestovat nechtěl a ni nevěděl, že se nachází v tomto státu. Je to jeho první cesta do Evropy, nikde nežádal o azyl. V Německu má sestru s rodinou., v Turecku má rodiče, manželku a čtyři děti. Neví, kdo poškodil jeho cestovní doklad. Stran návratu do Turecka uvedl, že mu nehrozí mučení, trest smrti ani nelidské zacházení, ale možná by mohl být souzen a vězněn z toho důvodu, že společně s dalšími lidmi na sociálních sítích pomlouval režim a vládu v Turecku. Patří ke kurdskému etniku, odnož Zaza. Plánuje se dostat do Německa a tam získat povolení k pobytu, poté tam vzít celou svou rodinu.
5. Na základě toho mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění ve smyslu ustanovení § 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 zákona o pobytu cizinců s tím, že mu byl uložen zákaz vstupu na území států Evropské unie v délce dvou let.
6. Žalovaná dovodila, že z uvedených skutečností jednoznačně plyne nebezpečí, že by žalobce mohl mařit či ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, které lze

pro závažnost zjištěného protiprávního jednání považovat za jeho nezbytný důsledek.

7. Předtím hodnotila využitelnost mírnějších opatření ve smyslu ustanovení § 123b zákona o pobytu cizinců s tím, že cizince nemá žádnou pobytovou historii v ČR a pobýval v ČR velmi krátkou dobu, tudíž je zřejmé, že ČR je pro něho tranzitní země. Dále žalovaná poukázala také na překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 179 odst. 1 a 2 ZPC a ke k tvrzením uvedeným žalobcem při výsledku uvedla, že podle závazného stanoviska ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2022 (srov. ustanovení § 120a odst. 1 ZPC) se na žalobce nevztahují důvody znemožňující vycestování a jeho vycestování je možné.
8. Dále žalovaná vyhodnotila přiměřenost zajištění žalobce a konstatovala, že existuje reálný předpoklad realizace výkonu jeho správního vyhoštění ve stanovené době zajištění.

III. Žaloba

9. Žalobce v žalobě a v jejím doplnění ustanoveným zástupcem zejm. uvedl, že žalovaná nedostatečně zjistila stav věci a nesprávně zvážila realizovatelnost účelu zajištění žalobce a realizovatelností se zabýval zcela nedostatečně. K tomu poukázal na závěry usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS).
10. Žalovaný ovšem tuto povinnost nesplnil a dostatečně se předmětnou tématikou nezabýval. Žalobce připomíná, že žalovanému při svém výsledku uvedl, že mu v Turecku hrozí soud a věznění z toho důvodu, že v Turecku na sociálních sítích pomlouval režim a vládu. Žalobce dal jasně najevo, že mu tak v Turecku hrozí vážná újma (minimálně věznění) za jednání, jež v žádném případě nelze považovat za jednání takovém „trestu“ adekvátní.
11. Žalovaný tyto závažné skutečnosti sice fakticky nevypořádal a lze se pouze domnívat, že se mohl případně spolehnout na obsah závazného stanoviska, přičemž ovšem ani tento podklad neobsahuje konkrétní přezkoumatelné úvahy týkající se relevance nebezpečí, na které žalobce odkazoval. Žalobce k tomu odkázal na obdobný případ souzený zdejším soudem pod sp. zn. 41 A 60/2020 a na závěry rozsudku přijatého v této věci dne 11. 11. 2020. Obdobné závěry je pak třeba přijmout v případě občana Turecka obávajícího se nepřijatelného postihu (věznění) pro pouhou kritiku vládnoucího režimu na sociálních sítích. Napadené rozhodnutí proto nemůže obstát pro svoji nepřezkoumatelnost.
12. Z uvedených důvodů žalobce navrhl, aby bylo napadené rozhodnutí zrušeno a věc vrácena žalované k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalované

13. Žalovaná ve svém vyjádření ze dne 15. 1. 2021 uvedla, že žaloba byla podána opožděně, a proto primárně navrhl její odmítnutí. Jinak poukázala na to, že v napadeném rozhodnutí se odkazuje na závěry závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2022, č. j. ZS54282.

14. Pokud by již během řízení o správním vyhoštění byla shledána existence překážek vycestování žalobce, nebylo by k zajištění vůbec přikročeno. Závěrem žalovaná podotkla, že samotná realizace vyhoštění žalobce již proběhla dne 17. 8. 2022.

V. Posouzení věci krajským soudem

15. Krajský soud zjistil, že blanketní žaloba byla podána poslední den zákonem stanovené lhůty, přičemž doplnění žaloby bylo soudu doručeno včas.
16. O žalobě krajský soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“) a ve smyslu § 172 odst. 5 ZPC ve věci rozhodl bez jednání, neboť žalobce nařízení jednání nepožadoval a soud neshledal v posuzované věci nařízení jednání jako nezbytné.
17. Napadené rozhodnutí krajský soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé s.ř.s., která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s., přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu zjištěného k datu vydání napadeného rozhodnutí, který je zachycen ve správním spisu žalované.
18. Ze **správního spisu** krajský soud zjistil následující skutečnosti relevantní pro posouzení věci. Ve spisu je založen protokol o výsledku žalobce ze dne 30. 6. 2022, který je v napadeném rozhodnutí citován, a dále také závazné stanovisko Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2022, podle něhož je vycestování žalobce do Turecka možné. Dále jsou ve správním spisu založeny též podkladové informace o zemi původu žalobce (Informace MZV ČR ze dne 25. 11. 2020, dále Informace OAMP Bezpečnostní a politická situace v zemi – vybrané otázky z oblasti občanských svobod a lidských práv ze dne 18. 5. 2022. Podle údajů v této informaci vláda pokračovala v omezování zahraničního cestování pro některé občany obviněné z vazeb na G. hnutí H. nebo z neúspěšného pokusu o převrat v roce 2016. V Turecku není možné udělit trest smrti za žádný trestný čin. Turecká vláda dále pokračuje v intervencích proti kurdským povstalcům z PKK a proti kurdským skupinám v severní Sýrii spřízněným s PKK. Rozhodnutí o uložení správního vyhoštění nabylo právní moci dne 12. 7. 2022.
19. Žaloba **není důvodná**.
20. Krajský soud vycházel z platné a účinné právní úpravy obsažené v zákoně o pobytu cizinců (dále také „ZPC“). Podle ustanovení § 124 odst. 1 písm. b) ZPC platí, že policie je oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem Evropské unie zákaz vstupu platný pro území členských států Evropské unie a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud *b) je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání*.
21. Zajištění cizince je obecně institutem ovládaným principem nezbytnosti a principem proporcionality. Zásah do osobní svobody cizince tedy musí být z hlediska zájmů

chráněných zákonem o pobytu cizinců nezbytný a přiměřený situaci, v níž se cizinec nachází, jakož i účelu, za nímž je cizinec zajištěn.

22. Ve světle uvedených východisek se krajský soud zabýval žalobní argumentací, kterou lze v podstatě sdružit do jediného stěžejního žalobního bodu. Podle názoru žalobce žalovaná nedostatečně uvážila realizovatelnost správního vyhoštění jako podmínku pro uplatnění institutu zajištění, jak ji konstantně vykládá relevantní judikatura v obdobných věcech (srov. citované usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 11. 2011, č. j. 7 As 79/2010-150 (publ. pod č. 2524/2012 Sb. NSS). Skutkovým důvodem je to, že žalobce by podle svého tvrzení byl v případě svého navrácení do Turecka ohrožen, neboť měl být aktivní na sociálních sítích proti vládě a je kurdského původu.
23. Krajský soud k tomu uvádí, že tato tvrzení, která jsou poměrně velmi obecná a vágní (žalobce svou tvrzenou aktivitu nijak nespecifikoval a ani se nepřičadil k žádné konkrétní opoziční názorové frakci), nelze považovat za důvod, pro nějž by se žalobce nemohl navrátit do Turecka. Žalobce přitom měl možnost požádat v době svého zajištění o udělení mezinárodní ochrany, pokud by měl za to, že jeho důvody k opuštění země původu jsou azylového charakteru. Žalovaná v napadeném rozhodnutí vycházela zcela správně ze závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 1. 7. 2022, kde ministerstvo poměrně detailně rozebralo obecnou situaci Kurdů v Turecku a porovnálo tvrzené skutečnosti s těmito údaji.
24. Plyne z něj tolik, že Kurdové jsou asimilovaným etnikem, jehož příslušníci (i po událostech spojených s neúspěšným pokusem o vojenský puč proti režimu prezidenta Erdogana a také po invazi Turecka do Sýrie, kde je turecká armáda v konfliktu s kurdskými jednotkami) nejsou obecně pronásledováni či diskriminováni. V individuálních případech občanů, kteří jsou politicky či branně aktivní proti režimu, tomu samozřejmě může být jinak.
25. Krajský soud je zcela přesvědčen, že v případě žalobce se o takový individuální případ nejedná. Žalobce odešel z Turecka zcela zřejmě z ekonomických důvodů, neboť má v Německu příbuzné a chce si tam najít zaměstnání a získat dlouhodobé povolení k pobytu, aby tam mohl přivést svou rodinu. Jeho tvrzení, že „by mohl“ čelit možnému věznění v důsledku své aktivity na sociálních sítích, je pouhou spekulací. Žalobce netvrdil, že by v Turecku měl jakékoliv potíže s policií či jinými složkami státního aparátu. Není příslušníkem PKK či prokurdských politických stran, alespoň nic takového netvrdil.
26. Konečně krajský soud odmítá žalobcem tvrzenou analogii s případem řešeným v rozsudku zdejšího soudu ze dne 11. 11. 2020, sp. zn. 41 A 60/2020 – 31. V předmětné věci se jednalo o zajištění tureckého státního příslušníka, který byl aktivním a státním aparátem pronásledovaným členem hnutí F. G., o němž je obecně známo a potvrzují to i podklady založené ve správním spisu v této věci, že je stíháno tureckou státní mocí. Navíc z citovaného rozsudku vyplývá, že rozhodnutí o zajištění bylo vydáno ještě předtím, než bylo opatřeno závazné stanovisko Ministerstva vnitra v otázce možnosti vycestování žalobce.
27. Z uvedeného je zřejmé, že v citovaném rozsudku se jednalo o poněkud odlišný případ, jehož závěry na předmětnou věc bez dalšího nedopadají. Žalobce v této věci

netvrdil, že je příslušníkem hnutí F. G., a navíc procesně vydání napadeného rozhodnutí předcházelo závazné stanovisko k vycestování a rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce.

28. Krajský soud uvádí závěrem, že neshledal žádnou z námitek jednotlivě ani v jejich souhrnu jako důvodné, a proto považuje napadené rozhodnutí za přezkoumatelné a zákonné.

VII. Závěr a náklady řízení

29. Ze všech shora uvedených důvodů bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.
30. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalované v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadovala, protože se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).
31. Ustanovenému zástupci žalobce krajský soud přiznal odměnu za zastupování žalobce za dva úkony právní služby spočívající v přípravě a převzetí věci podle § 11 odst. 1 písm. b) vyhlášky Ministerstva spravedlnosti o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb č. 177/1996 Sb. („advokátní tarif“) a sepisu podání ve věci samé podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu. Tarifní hodnota úkonu podle § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu činí 50 000 Kč. Odměna za jeden úkon právní pomoci proto podle § 7 bodu 5 advokátního tarifu činí 3 100 Kč. K tomu je třeba připočíst paušální náhrady hotových výdajů podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu za dva úkony právní služby po 300 Kč. Celkově činí odměna ustanoveného zástupce 6800 Kč a bude mu vyplacena za podmínek stanovených ve výroku IV. tohoto rozsudku. Odměnu ustanoveného zástupce hradí stát.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 31. srpna 2022

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v.r.
samosoudce

